

485. (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. רבי יצחק פתחו, (דברים ז) ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך וגו', כמה זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה מכל עמין, ובגיהון דישראל, יהיב מזונא ושבעא, לכל עלמא. ואלמלא ישראל, לא יהיב קודשא בריך הוא מזונא לעלמא, והשתא דישראל אינון בגלותא, על אוזת כמה וכמה דנטלי מזונא על זוד תרין.

486. בזמנא דהו ישראל בארעא קדישא, הוה נזוית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון יהבי זולק תמצית לעמין עובדי כוכבים, ועמין פלהו לא אתנוו אלא מתמצית. והשתא דישראל אינון בגלותא, אתהפך בגוונא אזרא.

487. מתל למלכא, דאתקין סעודתא לבני ביתיה, כל זמנא דאינון עבדי רעותיה, אכלי סעודתא עם מלכא, ויהבי לכלבי זולק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עבדי רעותא דמלכא, מלכא יהיב כל סעודתא לכלבי, וסליק לון גרמי.

488. כזונא דא, כל זמנא דישראל עבדי רעותא דמאריהון, הא על פתורא דמלכא אינון אכלי, וכל סעודתא אתתקן להון. ואינון, מההוא זודוה דלהון, יהבי גרמי דאיהו תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמנא דישראל לא עבדי רעותא דמאריהון, אזלי בגלותא, והא סעודתא לכלבי, ואסתלק לון תמצית (יוזקאל ד) ככה יאכלו בני ישראל את לזומם טמא בגוים, דהא תמצית דגעוליהון אכלי. ווי לברא דמלכא, דיתיב ומצפה לפתורא דעבדא, מה דאשתאר מזו פתורא איהו אכיל.

489. דוד מלכא אמר, (תהלים כג) תערה לפני שלחן נגד עוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רויה. תערה לפני שלחן, דא סעודתא דמלכא. נגד עוררי, אינון פלבי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לזולק גרמין, ואיהו יתיב עם מלכא בענונא דסעודתא בפתורא.

490. דשנת בשמן ראשי, דא רישא דסעודתא, דכל משווא, ושמונא, ותקון סעודתא, אתייהיב בקדמיתא לרוזימא דמלכא. מה דאשתאר, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאינון פלוני פתורא. כוסי רויה, מלכא פסא קמי רוזימא דמלכא תדיר, דלא יצטריך למשאל. ועל רזא דא, הוה ישראל תדיר, עם שאר עמין.

491. רבי זוייא הוה אויל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והו עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהו אזלי, אמר רבי ייסא לרבי זוייא, תימה מה דכתיב, (מלכים א ב) ולבני ברוילי הגלעדי תעשה זוסד והיו באוכלי שלחנה וגו'. אי הכי כל טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה ולא יתיר, מדקאמר הכא והיו באוכלי שלחנה. ותו, לא יקרא דמלכא איהו, למיכל בר זש אזזרא (דף קנ"ג ע"א) על פתוריה דמלכא, ולא אצטריך דא, אלא מלכא בלזודווי, וכלהו רברבנוהי סוזרניה, לתתא מניה.

492. אמר רבי זווייא לא שמענא בהאי מידי, ולא אימא. אמר ליה לרבי יעקב בר אידי, ואת שמעת בהאי מידי. אמר ליה, אתון דינקין בכל יומא מדבשא דמשזנא עלאה, לא שמעתון, כל שכן אנא. אמר ליה לרבי ייסא, ואת שמעת מידי בהאי. אמר ליה אף על גב דאנא רביא ומיומין ועירין אתינא לגבייכו, ולא זכינא מקדמת דנא, אנא שמענא.

493. פתוז ואמר (תהלים קלו) גותן לזום לכל פשר פי לעולם זוסדו. מאי קא זומא דוד דסיום הללא רבא, סיים הכי בהאי קרא. אלא תלת שליטין אינון לעילא, דקודשא בריך הוא אשתמודעא בהו, ואינון רזא יקרא דיליה, ואלין אינון: מוזזא, ולבא, וכבדא. ואינון בהפוכא דהאי עלמא. לעילא, מוזזא גטיל ברישא, ובתר יהיב ללבא, ולבא גטיל ויהיב לכבדא, ולבתר כבדא יהיב זולקא לכל אינון מקורין דלתתא, כל זוד וזוד כדקא זווי ליה. לתתא, כבדא גטיל ברישא, ולבתר איהו מקרב פלא ללבא, וגטיל לבא שפירו דמיכלא. פיון דגטיל, ואתתקף מההוא תקפא ורעו דקא גטיל, יהיב ואתער לגבי מוזזא. ולבתר אהדר כבדא, ופליג מוזזא לכל מקורין דגופא. (ביומא דבר נש אתער בתעניתא, אתער לעילא כזונא ההוא ממש, וביומא דשבועא, לאו הכי)

494. ביומא דתעניתא, בר נש מקרב מיכלא ומשתתא לגבי כבדא עלאה, ומאי איהו מקרב. זולביה ודמיה ורעותיה. והוא כבדא גטיל פלא פרעותא. פיון דכלא איהו לגביה, גטיל ומקרב כלא לקמי לבא, דאיהו רב ושליט עליה. פיון דלבא גטיל ואתתקף ברעוא, מקרב כלא לגבי מוזזא, דאיהו שליטא עלאה על כל גופא, לבתר אהדר כבדא ומפליג זולקין לכל אינון מקורין ושויפין דלתתא.

495. בזמנא אזורא, כד (ד"א כלא) מוזזא גטיל בקדמיתא, ולבתר יהיב ללבא, ולבא יהיב לכבדא, וכבדא יהיב לכלהו מקורין ושויפין דלתתא, ולבתר כד בעי לפלגא מוזזא להאי עלמא, ברישא יהיב ללבא, דאיהו מלכא די בארעא. ופתורא דמלכא, אתער בקדמיתא מפל שאר בני עלמא.

496. זכאה איהו, מאן דהוי בזושבנא דפתורא דמלכא, דהא אשתמודעא לאוטבא ליה בההוא טיבו דלעילא. (ובגני כר) ודא איהו טיבו וקשוט, דעבד דוד לבני ברזילי, דכתביב והיו באכלי שלזונה. ואי תימא דבשלזונא דמלכא, אכיל בר נש אזורא בר מניה. לא. אלא מלכא אכיל ברישא, ובתר כל עמא. ואינון דאכלי עם מלכא, בשעתא דאיהו אכיל אינון דזוביבין עליה מפלהו, ואינון אתמנון משלזונא דמלכא.

497. ואי תימא, הא פתיב, (שמואל ב ט) על שלזון המלך תמיד הוא אוכל. בגין דכל מוזזא דיליה, לא עביד זושבנא אזורא, אלא על שלזון המלך, דמתמן הוה אתי מוזזא ומיכלא דיליה. ודא איהו על שלזון המלך תמיד הוא אוכל. אתא רבי זווייא, ונשקיה על רישיה, אמר ליה רביא אנת, וזכמתא עלאה שריא בלבך. אדהכי, זמו ליה לרבי זוקיה דהוה אתי. אמר ליה רבי זווייא, ודאי בזוברותא דא, קודשא בריך הוא יתווצר עלנא, דהא מלין זודתיך דאורייתא יתוודתין הכא.

498. יתבנו לבימכל. אמרו, כל זוד וזוד לימא מלי דאורייתא בהאי סעודתא, אמר רבי ייסא, סעודת עראי אייהי, ועם כל דא סעודה אקרי. ולא עוד, אלא דהאי אקרי סעודתא דקודשא בריה הוא אתהני מינה. ועל דא פתיב, **(יזוקאל מא)** זה השלחון אשר לפני יי, דהא מלין דאורייתא יסודרון להאי אתר.

499. פתוז רבי זיניא ואמר, **(דברים זו)** ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך וגו'. וכי עד לא אכיל בר נש לשבעא, ויתמלי פריסיה, לא יברך ליה לקודשא בריה הוא, **(ד"א ל"א הכי)** **(דף קנ"ג ע"ב)** במאי נוקים ואכלת ושבעת, ובתר וברכת. אלא אפילו לא ייכול בר נש אלא פזית, ורעותיה איהו עליה, וישוי ליה לההוא מיכלא עקרא דמיכליה, שבעא אקרי. דכתיב, **(תהלים קמה)** פתוז את ידיך ומשביע לכל זוי רצון. לכל זוי אכילה לא פתיב, אלא רצון. ההוא רעותא דשוי על ההוא מיכלא, שבעא אקרי, ואפילו דלית קמיה דבר נש אלא ההוא ועיר בכזית, ולא יתיר הא רעותא דשבעא שוי עליה. ובגין כה, ומשביע לכל זוי רצון, רצון פתיב, ולא אכילה. ועל דא וברכת ודאי, ואתווייב בר נש לברכא ליה לקודשא בריה הוא, בגין למיהב זודות לעילא.

500. פתוז רבי זזקיה, בהאי קרא אבתריה ואמר, ואכלת ושבעת. מהכא, דשכור שרי ליה לברכא ברכתא דמוזנא, **(ויגש ר"ז ע"ב)** מה דלית הכי בעלותא. דעלותא לאו הכי, דהא עלותא מעליא בלא אכילה איהי, מאי טעמא, בגין דעלותא סלקא לעילא לעילא, אתר דלית ביה לא אכילה ולא שתיה. ועל דא תנינן, עלמא דאתי לית ביה אכילה ושתיה וכו'. אבל שאר דרגין דלתתא אית.

501. בברכת מוזנא, אשתכוז גוונא אוזרא ומעליא, ההוא ברכתא דאשתכוז בשבעא. בגין דברכת מוזנא, איהי באתר דאית ביה אכילה ושתיה, ומניה נפק מוזנא ושבעא לתתא, ועל דא אצטריך לאוזזאה קמיה שבעא וזודות. **(ובגין כך האי איהו אתר דאית ביה אכילה ושתיה ומניה נפק מוזנא לתתא ואצטריך לאוזזאה קמיה שבעא וזודות)** באתר דעלותא, לאו הכי, דהא סלקא יתיר לעילא לעילא ועל דא, שכור לא יצלי עלותא.

502. בברכת מוזנא, שכור שרי ליה לברכא ברכת מוזנא. משמע מהאי קרא, דכתיב ואכלת ושבעת וברכת. ואכלת: זו אכילה. ושבעת: זו שתיה דהא שבעא, בזומרא איהי רוי. זומרא שבעא ודאי, ודא איהו שכור. דכתיב וברכת את דייקא, דמשמע דברכת מוזנא אצטריך זודות ושבעא. על הארץ הטובה. מאי טובה. שבעא. כמה דאת אמר, **(ירמיה מה)** ונשבע לזום ונהיה טובים בגין כה אצטריך זודות ושבעא.

503. פתוז רבי ייסא ואמר **(שמות כה)** ועשית שלחון עצי שטים וגו', שלחון דא איהו קיימא לגו במשכנא. וברכתא דלעילא שריא עליה. ומניה נפק מוזנא לכל עלמא. ושלחון דא לא אצטריך למהוי בריקניא, אפילו רגעא זודא, אלא למהוי עליה מוזנא, דהא ברכתא לא אשתכוז על אתר ריקניא. ובגין כה אצטריך למהוי עליה נהמא תדיר, דלהוי תדיר

ברכתא עלאה משתכחזא ביה, ומגזו ההוא שלזון, נפקי ברכאן ומזוזי לכול שאר פתורי דעלמא, דאתברכאן בגיגיה.

504. שלזון דכל בר נש אצטריך למהוי הכי קמיה, בשעתא דקא מברך ליה לקודשא בריך הוא, בגין דתשרי עליה ברכתא מלעילא, ולא יתזוזי בריקניא, דהא ברכאן דלעילא לא שריין באתר ריקניא, דכתיב, (מלכים ב ד) הגידי לי מה יש לכי בבית, והא אוקמוה זובריא.

505. שלזון דלא אתמר עליה מלי דאורייתא, (בס"א אינו, ולא בריך על ההוא מזונא לקודשא בריך הוא) עליה פתיב, (ישעיה כוז) פי כל שלזונות מלאו קיא צואה בלי מקום. ואסור לברכא על ההוא שלזון. מאי טעמא. בגין דאית שלזון, ואית שלזון. שלזון איהו דקא מסדרא קמיה דקודשא בריך הוא לעילא, ואיהו קיימא תדיר לסדרא ביה פתגמי אורייתא, וכלאכללא ביה אתון דמלי דאורייתא, (בס"א אינו, דא הוא ברכתא דמזונא, דאית פסוקי ומלי דאורייתא ואינו אתון דמלי אורייתא אתכלילן ביה בההוא שלזון) ואיהו לקיט לון לגביה, וכליל פלהו בגיגיה, ובהו אשתלים, וזודי, ואית ליה זודה. ועל שלזון דא פתיב, (יוזקאל מא) זה השלזון אשר לפני יי, לפני יי, ולא (ק"ב ע"ב) מלפני יי.

506. שלזון אזורא אית, דלא אית ביה זולקא דאורייתא, ולית ליה זולקא בקדושה דאורייתא, וההוא שלזון אקרי קיא צואה, ודא איהו בלי (דף קנ"ד ע"א) מקום, דלית ליה זולקא בסטרא דקדושה כלום. בגין כה, שלזון דלא אתמר עליה מלי דאורייתא, איהו שלזון דקיא צואה. איהו שלזון דטעא אזורא. לית בההוא שלזון זולקא ברוא דאלהא עלאה.

507. שלזון דמלי אורייתא אתמרו עליה, קודשא בריך הוא גטיל ההוא שלזון, ושוי ליה לזולקיה. ולא עוד, (ר"ג ע"ד, רכ"ג ע"א) אלא סורי"א רב ממנא, גטיל כל אינון מלין, ושוי דיוקנא דההוא שלזון קמי קודשא בריך הוא. וכל אינון מלין דאורייתא דאתמרו עליה, סלקין על ההוא פתורא, ואתעטר (ס"א ואתעתד) קמי מלכא קדישא. משמע דכתיב זה השלזון אשר לפני יי דאתעטר (ס"א דאתעתד) קמי קודשא בריך הוא. שלזון דבר נש, קיימא לדפאה ליה לבר נש, מפל זובוי.

508. זכאה איהו, מאן דאלין תרין קיימין על פתוריה. מלי דאורייתא. וזולקא למסכנין, מההוא שלזון. כד סלקין ההוא פתורא מקמיה דבר נש, תרין מלאכין קדישין אורמין תמן, וזד מימינא, וזוד משמאלא. וזד אמר דא איהו שלזון דמלכא קדישא, דפולגיא קא מסדר קמיה, מסדר זהא תדיר פתורא דא, בברכאן עלאין, ומשזא ורבו עלאה, קודשא בריך הוא ישרי עלוי. וזוד אמר, דא איהו שלזון דמלכא קדישא, דפולגיא קא מסדר קמיה, דא פתורא די עלאי ותתאי יברכון ליה. מסדר זהא פתורא קמי עתיק יומין, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

509. רבי אבא, כד הוה סלקין פתורא מקמיה, הוה זופי ליה, והוה אמר סליקו האי פתורא בענייניו, דלא יהא בכסופא קמי שלוזי מלכא. שלוזן דבר נש זכי ליה לעלמא דאתי, וזכי ליה למוזנא דהאי עלמא, וזכי ליה לאשתמודעא לטב קמי עתיק יומין, וזכי ליה לאתוספא זיילא ורבו באתר דאצטריף. זכאה איהו זולקיה דהווא בר נש, בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

510. רבי יעקב אמר, פתיב (שמואל א י) ויהי כל יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם שאול בגביאים. וכי שאול בוזיר יי מקדמת דנא הוה, דכתיב, (שמואל א י) הראיתם אשר בוזר בו יי, אשר בוזר בו לא פתיב, אלא אשר בוזר בו מקדמת דנא. ובשעתא דאתא ועאל בין גביאי ואתגבי בעייהו, אמאי תוהו.

511. אלא, כד קודשא בריך הוא אתרעי ביה, לא אתרעי ביה אלא למלכו, אבל לנבואה לא. דהא תרין אלין, לא אתמסרו כוזדא בבר נש בעלמא, בר ממשדה מהימנא עלאה, דזכה לנבואה ומלכו כוזדא, ולא אתייהב לבר נש אורא תרווייהו כוזדא.

512. ואי תימא, הא שמואל דזכה לתרווייהו, לנבואה ומלכו. לאו הכי. לנבואה זכה, דכתיב, (שמואל א ג) וידע כל ישראל מידן ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא. לנביא ולא למלך. גביא ודיין הוה, דאי מלך הוה, לא שאלו ישראל מלך. אבל איהו לא הוה אלא גביאה מהימנא, והוה דאין דינהון דישראל, דכתיב, (שמואל א ו) ושפט את ישראל. ועל דא כד הוה שאול בנבואה, תוהו עליה.

513. ואי תימא, אמאי שרא עליה נבואה, הואיל וזכה למלכו. אלא תרווייהו לא זכה בהו כוזדא. (ובגין ז"א דנבואה) דמלכו יהיב ליה קודשא בריך הוא ואודי ליה עלה עד לא הוי מלכא) ובגין דמלכו אתישב על אתערותא דרוז קדשא, הוה באתערו דנבואה קדם לכן. אבל כד סליק למלכו, לא הוה ביה נבואה, אלא אתערו דרוז סכלתנו, למידן קשוט, אתער עליה, דהכי אתוזי למלכא. וב עוד דהוה גו אינון גביאי, שרא עליה נבואה, לכתר דאתפרש מנייהו, לא הוה ביה נבואה.

514. ואנא, מאן יהיב לי אתערותא דרוז קדשא, למהוי בגו גביאי מהימני, תלמידי דרבי שמעון בן יוחאי, דעלאין ותתאין ועין מניה, כל שכן אנא, למהוי בנייכו.

515. פתוז ואמר, ועשית (שמות כה) שלוזן וגו'. שלוזן דא איהו לתתא, לשואה עליה לזום דאפיא מאן עדיף דא מן דא, לזום או שלוזן. אי תימא דכלא (דף קנ"ד ע"ב) איהו זוד. הא (ס"א אי תימא לזום עדיף דהא) שלוזן מתסדרא לגבי ההוא לזום. ותו, שלוזן לתתא ולזום עליה. לאו הכי, אלא שלוזן איהו עקרא, בסדורא דיליה, לקבלא ברפאן דלעילא ומוזנא לעלמא. ומרזא דהאי שלוזן, נפיק מוזנא לעלמא פמה דאתיהיב ביה מלעילא.

516. וההוא לזום, איהו איבא ומוזנא דקא נפיק מהאי שלוזן לאוונאה דהא משלוזן דא, נפקי פרין ואבין ומוזנא לעלמא. אי לא אשתכח פרי, ענבין דאינון איבא דנפקי מניה, לא

יהוון משתכזזין. אי אילנא לא יהא, איבא לא ישתכזז בעלמא, בגין כה, שלזון איהו עקרא, מוזנא דנפיק מניה, איהו ההוא לזום הפנים.

517. וכגני הוו לקטי איבא דשלזון מערב שבת לערב שבת, (ד"א משבת לשבת) לאוזזאה דהא מוזנא עלאה נפיק מגו ההוא דשלזון. בגין ההוא לזום דהוו לקטי כהני, אתברכא כל מוזנא ומוזנא דאכלי ושתאן, דלא לקטרנא בהו יצר הרע, דהא יצר הרע לא אשתכזז, אלא מגו מיכלא ומשתיא. דהא הוא דכתיב, (משלי ל) פן אשבע וכזשתי וגו', דמגו מיכלא ומשתיא יצר הרע מתרבי במעוי דבר נש.

518. לזום דא, מוזנא דקא נפיק מגו שלזון, מברך מוזנא דכהני, דלא ישתכזז בהו מקטרנא לקטרנא לזון, למפלוז בלבא שלים לקודשא בריה הוא. ודא אצטרך לכהני יתיר מכל עלמא. ובגין כה, שלזון איהו עקרא, ואיבא ומוזנא דקא נפיק מניה, איהו ההוא לזום.

519. שלזון דא, אצטרך סדורא דיליה לאתתקנא, בסטרא דצפון, דכתיב והשלזון תתן על צלע צפון. מאי טעמא. בגין דמתמן שירותא דזודות. שמאלא נטיל מימינא תדיר בקדמיתא, ולבתר איהו אתער לגבי נוקבא, ובתר קריבת ליה ימינא לצביה, ואתדפקת ביה.

520. מים אינון מימינא, ואיהו זודות, מיד יהיב לשמאלא, ואתדפקו ביה אינון מים, וזדאן ליה. ובתר אתפליל איהו לימינא, ואתער לנוקבא בהוא זודות. וסימנא, מאן דנטיל מינא בידיה ימינא במאנא, קדמאה לארקה מינא בשמאלא איהו, ולא משמאלא לימינא, דהא מינא מימינא נטיל לזון שמאלא.

521. ובגין כה מינא לא אשתכזזו, אלא מסטרא דשמאלא. כיון דנטילו מינא לצביה, הא אתערו לגבי נוקבא באינון מים. ועל דא גבורות גשמים תנינן. ובגין כה והשלזון תתן על צלע צפון, דמההוא סטר איבין אשתכזזו ביה יתיר, מסטרא אזורא. באתערו דזודות דיליה בקדמיתא, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) שבאכלו תזות לראשי לבתר וימינו תזובקני.

522. שלזון דבר נש אצטרך לאשתכזזא בגקיותא דנופא, דלא יתקרב למיכל מוזנא דיליה, אלא בגקיותא דגרמיה. ועל דא אצטרך בר נש, לפנאה גרמיה בקדמיתא, עד לא ייכול מוזנא דשלזונא דכיא, דההוא מוזנא דאתקין ליה, ביה אתרעי קודשא בריה הוא, בגין דלא יתקרב על ההוא שלזון קיא צואה, דאיהו מרוא דסטרא אזורא וסטרא אזורא לא יקבל מההוא מוזנא דשלזון דא כלום.

523. לבתר דאכיל בר נש, ואתענג, אצטרך למיהב זולקא דתמצית ליהוא סטרא. ומאן איהו. מים אזורונים. ההוא ויהבא דידין, דאצטרך למיהב ליהוא סטרא, זולקא דאצטרך ליה. ועל דא ודאי אינון זובות, זובות אינון, ובאתר דזובות שריין. ואיהו זויובא

על בר נש, למינהב ליה זולקא דא. ועל דא לא אצטריך לברכא כלל, דהא ברכה לאו איהו בההוא סטרא.

524. ובגין כה אצטריך בר נש, דלא יהיב מזונא דעל גבי פתוריה, לכהוא קיא עיאה, וכל שפן במעוי, וכל שפן דאיהו דכיו (טב) לבר נש ובריאו ותקונא דגופיה. ועל דא, שלחון איהו למיכל ביה בדכיו, כמה דאתמר.

525. שלחון דא דקיימא בבי מקדשא, בגין לאשתכחא ביה מזונא, ולאפקא מניה מזונא, ועל דא אפילו (דף קנ"ה ע"א) רגעה זודא, לא (קל"ו ע"א) אצטריך לקיימא בריקניא. שלחון אזורא, איהו שלחון דריקניא, ולא אצטריך למינהב ליה דוכתא באתר קדישא. ועל דא, שלחון דמקדשא, אפילו רגעה זודא לא יתיב בלא מזונא. ויצטריך דלא ישתכח אתר גריע, דהא ברקתא דלעילא לא משתכחא באתר גריע, דא שלחון דקמיה דקודשא בריך הוא. שלחון דבר נש דקא מברך עליה לקודשא בריך הוא, אוף הכי לא אצטריך למהוי בריקניא, דהא לית ברקתא באתר ריקניא.

526. גהמי דעל גבי שלחון דקודשא בריך הוא, אינון תריסר. והא אוקימנא רזא דגהמי, דאינון רזא דפנים. ועל דא אקרי לזום הפנים, דהא מזונא וספוקא דעלמא, מאינון פנים עלאין קאתיין. ובגין כה, לזום דא, איהו פנימאה דכלא, איהו ברזא עלאה, כדקא יאות.

527. לזום הפנים, מיכלא דאינון פנים, מזונא וספוקא דנפיק לעלמא, מנייהו אתי, ושריא על ההוא פתורא, ובגין דשלחון דא, מקבלא מזונא וספוקא מאינון פנים דלעילא, ואיהי אפיקת מזונין וספוקין מאינון פנים פנימאין, ומזונא דאפיקת, איהו ההוא לזום, כדקאמרן, זזום הוה מתקרב, וזזום הוה מתעדי מתמן, והא אוקמוה, דכתיב, (שמואל א כא) ביום הלקוהו ובגין שלחון דא אית לבר נש לנטרא רזין דשלחון דיליה בכל אינון זונין כדקאמרן.

528. רבי אלעזר פתוז ואמר, (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיה לבנים ושמן על ראשה אל יזוסר. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל תא זזוי, קודשא בריך הוא ברא ליה לבר נש ברזא דזוכמתא, ועביד ליה באומנותא סגי, ונפוז באפוי נשמתא דזוי, למנדע ולאסתכלא ברזין דזוכמתא, למנדע ביקרא דמאריה, כמה דאת אמר, (ישעיה מז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו.

529. ולכבודי בראתיו דייקא, ורזא דא ולכבודי בראתיו אוליפנא, דהא פבוד דלתתא רזא דכורסייא קדישא לא (זוז"ז ע"ב) אתתקן לעילא, אלא מזו תקונא דבני עלמא. כד אינון בני נשא, זפאין וזוסידין, וידעי לתקנא תקוני, הדא הוא דכתיב ולכבודי בראתיו. בגין דהאי כבודי, לתקנא ליה בעמודין תקיפין, ולקשטא ליה בתקונא וקשוטא דלתתא, בגין דהאי כבודי יסתלק, (ביקרא) בזכו דצדיקיא די בארעא.

530. בגין כה בראתיו. פזונא דכבוד עלאה, דתקונין אלין ביה. (צ"ע ועיין ר"ז ע"א, קצ"ח ע"ב) בראתא לסטר שמואלא יצירה בימינא כמה דאת אמר יוצר אור ופזרא זושף עשיה

בְּאִמְצָעֵיָתָא כְּמָה דְּאֵת אֲבִיר אֲנִי יי עֲשֵׂה כָּל וּכְתִיב וּכְתִיב עֲשֵׂה שְׁלוֹם וּבִזְרָא רַע וּכְתִיב עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוּמָיו וְעַל דָּא בְּרָאֲתֵינוּ יִצְרָתֵינוּ אִף עֲשִׂיתֵינוּ כְּתִקּוּנָא עִלְאָה. וְעַל דָּא, הוֹאִיל וְאָדָם אִיהוּ בְּאַרְעָא, וְאֵית לֵיהּ לְתִקּוּנָא הֵהוּא כְּבוֹדֵי עֲבָדִית בֵּיהּ תִּקּוּנֵין דְּכְבוֹד עִלְאָה, דְּאֵית בֵּיהּ אוּף הֲכִי בְּרִיאָה, וְעַל דָּא בְּרָאֲתֵינוּ.

531. בְּהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה, אֵית בֵּיהּ יִצְרָה, וְעַל דָּא יִצְרָתֵינוּ, תִּקּוּנָא דָּא יְהִיבִית בֵּיהּ בְּאָדָם, לְמַהוּי אִיהוּ בְּאַרְעָא, כְּוּוּנָא דְּהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה. בְּהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה, אֵית בֵּיהּ עֲשִׂיָה, וְעַל דָּא אוּף הֲכִי בְּבֵר נְשִׁי, כְּתִיב עֲשִׂיתֵינוּ, לְמַהוּי אִיהוּ כְּוּוּנָא דְּהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה, דְּמִתְקַן וּבְרִיף לְכְבוֹד תִּתְאַה.

532. מְנַלְן, דְּהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה אֵית בֵּיהּ תְּלַת אֲלִין. דְּכְתִיב בֵּיהּ, יוֹצֵר אֹר וּבִזְרָא זוֹשֵׁף עֲשֵׂה שְׁלוֹם. יוֹצֵר אֹר, הֵא יִצְרָה. וּבִזְרָא זוֹשֵׁף, הֵא בְּרִיאָה. עֲשֵׂה שְׁלוֹם הֵא עֲשִׂיָה. וְדָא אִיהוּ כְּבוֹד עִלְאָה, דְּקָא מִתְקַן וּבְרִיף וְסָפִיק בְּכָל צְרָכֵינוּ לְכְבוֹד תִּתְאַה.

533. כְּוּוּנָא דָּא, בְּרָא אָדָם בְּאַרְעָא, דְּאִיהוּ כְּוּוּנָא דְּהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה, לְתִקּוּנָא לְהֵאֵי כְּבוֹד, וּלְאֵתְפַלְלָא מְכָל סְטָרִין. כְּבוֹד עִלְאָה אֵית בֵּיהּ תְּלַת אֲלִין, אָדָם לְתַתָּא אֵית בֵּיהּ תְּלַת אֲלִין. וּלְאֵתְפַלְלָא הֵהוּא כְּבוֹד תִּתְאַה, מְעִילָא וּמִתְתָּא, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין. זְכָאָה אִיהוּ בְּר נְשִׁי, דְּזָכִי בְּעוֹבָדֵינוּ לְמַהוּי כְּוּוּנָא דָּא.

534. וְעַל דָּא כְּתִיב, (קְהֵלֵת ט) בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים וְשִׁמֹן עַל רֵאשֶׁךָ אַל יוֹזָסֶר. מַה לְכְבוֹד עִלְאָה, הֵהוּא מִשְׁזוּא רְבוּת קִדְשָׁא לָא אֲתַמְנַע מִנִּיהּ, מִרְזָא דְּעִלְמָא דְּאֲתֵינוּ. אוּף הֲכִי לְבֵר נְשִׁי, דְּעוֹבָדֵינוּ מִתְלַבְּנֵן תְּדִיר, הֵהוּא (דָּף קִנְיָה ע"ב) מִשְׁף רְבוּת קִדְשָׁא, לָא יִתְמַנַּע מִנִּיהּ תְּדִיר.

535. בְּמַאי זְכִי בְּר נְשִׁי, לְאֵתְעַדְנָא בְּהֵהוּא עַדוּנָא עִלְאָה. בְּשִׁלּוֹן דִּילֵיהּ. כְּמָה דְּאִיהוּ מְעַדְן עַל פְּתוּרִיָה נְפִשָׁאן דְּמִסְכְּנֵי, דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָה נ"ו) וְנָפֵשׁ נְעַנָּה תִּשְׁבִּיעַ, מַה כְּתִיב בְּתַרִּיָה, אִזְ תִּתְעַנְנָה עַל יי וְזוּ, דְּאוּף הֲכִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא רוּי לֵיהּ, בְּכָל אֵינוּן עַדוּנֵין דְּמִשְׁזוּא רְבוּת קוּדְשָׁא עִלְאָה, דְּנָגִיד וְאֲתַמְשֵׁף תְּדִיר לְהֵהוּא כְּבוֹד עִלְאָה, כְּתִיב וְנָפֵשׁ נְעַנָּה תִּשְׁבִּיעַ, מַה כְּתִיב בְּתַרִּיָה, אִזְ תִּתְעַנְנָה עַל יי.